

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego w sprawie i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. C. (1) został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieście z dnia **30 października 2013 roku** w sprawie o sygn. akt **V K 803/12** za czyny:

- popełniony w okresie od czerwca 2011 r. do 20 lipca 2012 roku, na podstawie art. 190 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- popełniony nie później niż 20 lipca 2012 r., na podstawie art. 275 § 1 k.k. na karę 4 (miesiący) miesięcy pozbawienia wolności;

za które to czyny wymierzono karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat;

Wyrokiem SO w (...) z dnia 19 maja 2014 r. w/w wyrok utrzymano w mocy; postanowieniem z dnia 10 września 2015 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

2. (zaocznym) Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia **3 lipca 2014 roku** w sprawie o sygn. akt **III K 153/14** za czyn popełniony w dniu 15 stycznia 2014 roku na podstawie art. 278 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. na karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, na poczet której zaliczono zatrzymanie w dniach 15-16.01.2014 r.; postanowieniem z dnia 2 grudnia 2015 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego dla Warszawy M. z dnia **19 maja 2015 roku** w sprawie o sygn. **XIV K 52/15** za czyn popełniony w dniu 20 stycznia 2015 roku na podstawie art. 278 § 3 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w sprawie od dnia 20-21.01.2015 r.;

4. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa z dnia **17 listopada 2015 roku** w sprawie o sygn. **XIV K 416/15** za czyn popełniony w dniu 18 września 2014 roku na podstawie art. 278 § 3 k.k. na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania w dniu 18 września 2014 r.

L. C. (1) przebywał ostatnio w Areszcie Śledczym W. – M.. Z uwagi na uzależnienie od alkoholu karę odbywał w systemie terapeutycznym poza oddziałem terapeutycznym. Nie jest zatrudniony, nie deklaruje woli podjęcia zatrudnienia. Zachowanie osadzonego oceniane jest jako umiarkowane. Nie był dotychczas karany dyscyplinarnie, nie był też wynagradzany. Nie stosowano w stosunku do niego środków przymusu bezpośredniego i nie był uczestnikiem zdarzeń. Utrzymuje poprawne relacje ze współosadzonymi. Dbą o czystość i porządek w celi. Systematycznie korzysta z zajęć kulturalno - oświatowych i sportowych. Czas wolny spędza na oglądaniu telewizji i zajęciach własnych w celi. Nie deklaruje udziału w podkulturze przestępczej. Wykazuje postawę krytyczną wobec popełnionych przez siebie przestępstw. W czasie osadzenia utrzymywał kontakt z konkubiną.

Skazany jest kawalerem, nie ma rodziny. Posiada wykształcenie średnie o specjalności technik cukiernik. Przed osadzeniem utrzymywał się z zasiłku, a następnie znajdował się na utrzymaniu konkubiny. Nie ciąży na nim zobowiązania alimentacyjne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

Informacje z K. (k. 4-5, 22-23), opinia o skazanym (k. 16), informacja o pobytach i orzeczeniach (k. 19-20, 59-62), akta spraw: V K 802/12, III K 153/14, XIV K 52/15, XIV K 416/15.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie rozważań w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego L. C. (1) należało rozstrzygnąć, czy zastosowanie znajdują w tej sprawie przepisy dotyczące łączenia kar i środków karnych obowiązujące przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, czy też przepisy nowe w tej materii, obowiązujące po dniu 1 lipca 2015 r.

W myśl art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (tj. Kodeksu karnego - dop. Sądu), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu mogą znaleźć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy, gdy „zachodzi potrzeba” orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu. Oceny, czy zachodzi potrzeba, o której mowa, należy natomiast dokonywać według przepisów rozdziału IX w nowym brzmieniu. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie 1 lipca 2015 r. lub później z jedną albo większą liczbą kar orzeczonych prawomocnie przed tą datą, wówczas należy na podstawie art. 4 § 1 rozstrzygnąć, czy stosować dalej przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. (J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015).

Taka sytuacja miała miejsce w tej sprawie. Przed datą 1 lipca 2015 r. wobec L. C. (1) zapadły bowiem wyroki w sprawach V K 803/12, III K 153/14 oraz XIV K 52/15, zaś po tej dacie wyrok w sprawie XIV K 416/15. Jednocześnie orzeczone w nich kary były karami tego samego rodzaju, bądź innymi podlegającymi łączeniu, a do tego, w chwili orzekania wciąż podlegały wykonaniu. W sprawie nie zachodziła również przesłanka negatywna wydania wyroku łącznego, o której mowa w art. 85 § 3 k.k. W konsekwencji z punktu widzenia nowych przepisów istniały podstawy do połączenia wymierzonych skazanemu w tych wyrokach kar.

Przed ostateczną decyzją należało rozstrzygnąć jeszcze, stosownie do treści art. 4 § 1 k.k., czy stosować przepisy nowe, czy też poprzednio obowiązujące, gdyby były względniejsze dla L. C. (1).

I tak, w przypadku przepisów poprzednio obowiązujących w stosunku do L. C. (1) zostały spełnione w całości formalne przesłanki, do orzeczenia kary łącznej jedynie względem jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami, zapadłymi w sprawach:

- o sygn. akt XIV K 52/15 (pkt 3. części wstępnej wyroku łącznego);
- o sygn. akt XIV K 416/15 (pkt 4. części wstępnej wyroku łącznego);

Najwcześniej wydanym, pierwszym chronologicznie wyrokiem wydanym wobec L. C. (1) w odniesieniu do wyżej opisanego realnego zbiegu przestępstw jest wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. z dnia 19 maja 2015 roku (sygnatura akt XIV K 52/15).

Przed wydaniem ww. wyroku skazany popełnił przestępstwa:

- w odniesieniu do wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. z dnia 19 maja 2015 roku (sygnatura akt XIV K 52/15)

- czyn z art. 278 § 3 k.k. popełniony w dniu 20 stycznia 2015 r.
- w odniesieniu do wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. z dnia 17 listopada 2015 roku (sygnatura akt XIV K 416/15)
- czyn z art. 278 § 3 k.k. popełniony w dniu 18 września 2014 r.

Podkreślenia przy tym wymaga, iż na podstawie powyższych wyroków L. C. (1) został skazany na karę 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, czyli na kary podlegające łączeniu. Przedmiotowe jednostkowe kary wymierzone skazanemu, tworzące zbieg realny, mogły zatem stać się podstawą do orzeczenia przez Sąd kary łącznej.

Analiza sytuacji skazanego prowadzi jednak do wniosku, że w tej konkretnej sprawie przepisy obowiązujące poprzednio wcale nie były dla skazanego względniejsze. Wręcz przeciwnie, stosując przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r. możliwe stało się bowiem połączenie węzłem kary łącznej następujących kar:

- kary łącznej 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 30 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt V K 803/12;
- kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 153/14;
- kary 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 52/15;
- kary 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 416/15.

Wobec powyższego, kierując się wyrażoną w art. 4 § 1 k.k., zasadą Sąd zdecydował się przy wydaniu wyroku łącznego w tej sprawie stosować w stosunku do skazanego przepisy nowe.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. sąd wydaje wyrok łączny o ile zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 k.k.

Stosownie do treści art. 85 § 1 k.k. Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Art. 85 § 2 k.k. stanowi natomiast, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 tego przepisu.

L. C. (1) został skazany na następujące kary:

- karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 30 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt V K 803/12. Postanowieniem z dnia 10 września 2015 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;
- karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 3 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt III K 153/14. Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2015 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

- kary 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 52/15;

- kary 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 416/15.

Nie ma wątpliwości, że wymierzone skazanemu kary pozbawienia wolności należą do kar tego samego rodzaju. Jeśli zaś chodzi o wymierzoną wyrokiem z dnia 19 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt XIV K 52/15 karę ograniczenia wolności to stosownie do treści art. 87 § 1 k.k. również podlega ona łączeniu z karą pozbawienia wolności, przy czym w takim wypadku Sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Jednocześnie żadna ze wskazanych powyżej kar nie została dotychczas wykonana. Na marginesie należy zaznaczyć, że kara podlegająca wykonaniu to kara, która ma zostać, a nie została jeszcze wykonana. Nie wymaga się natomiast, by kary podlegały wykonaniu w całości i wystarczy, jeżeli podlegają wykonaniu w części. Innymi słowy wymierzone skazanemu kary w dalszym ciągu podlegają wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 k.k. (w stosunku do kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania orzeczonych w sprawach V K 803/12 oraz III K 153/14 zarządzono ich wykonanie). Świadczy o tym analiza informacji o pobytach i orzeczeniach (k. 19-20, 59-62) oraz akta sprawy XIV K 52/15.

Wreszcie, jak to już była o tym mowa powyżej, w sprawie nie zachodziła przesłanka negatywna wydania wyroku łącznego, o której mowa w art. 85 § 3 k.k. Wszystkich przypisanych mu przestępstw L. C. (2) dopuścił się bowiem jeszcze przed rozpoczęciem wykonywania poszczególnych kar w sprawach V K 802/12, III K 153/14, XIV K 52/15 oraz XIV K 416/15.

Reasumując w przedmiotowej sprawie zaistniały warunki do połączenia węzłem kary łącznej następujących kar:

-kary łącznej 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt V K 803/12), której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat, po czym postanowieniem z dnia 10 września 2015 r. zarządzono wykonanie;

-kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt III K 153/14) której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat, po czym postanowieniem z dnia 2 grudnia 2015 r. zarządzono wykonanie;

-kary 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym (sygn. akt XIV K 52/15);

-kary 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności (sygn. akt XIV K 416/15).

Przechodząc do rozważań w zakresie wysokości kary łącznej wskazać należy, iż kryterium łączenia kar w wyroku łącznym określa prawo karne materialne, czyli w tym przypadku art. 86 k.k., zgodnie z którym to przepisem wymierza się ją od najwyższej z wymierzonych kar za dane przestępstwo do ich sumy. Podstawą wymiaru kary łącznej są kary wymierzone z osobna za zbiegające się przestępstwa. Wymiar kary łącznej powinien różnić się od mechanicznego dodawania kar. Przystępując do wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym w pierwszym etapie Sąd winien kierować się ogólnymi regułami określonymi w art. 85 k.k., 85a k.k. i 86 k.k. Natomiast sam proces wymiaru kary łącznej jest „podsumowaniem” sprawcy zgodnie z regułami zawartymi w art. 86 § 1 k.k., wyznaczającym nowe granice, w których może to nastąpić. Sąd może przy tym skorzystać z zasady kumulacji, absorpcji lub systemu pośredniego. Przepisy powyższe określają w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej. Nie zawierają one nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2007r., IV KK 459/06, Prok. i Pr. 2007/6/7).

Wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć zastosowanie przede wszystkim w tych wypadkach, gdzie nie jest zarysowana zbyt wyraźnie granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw bądź gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw dominuje w ocenie całości zdarzenia. Zauważyć jednakże należy, że popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej niż wynikająca z dyrektywy absorpcji (zob. Komentarz do KK Kazimierz Buchała Andrzej Zoll, Zakamycze 1998 str. 562). Zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Na wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji winny też mieć wpływ okoliczności, które ustawowo wskazują na możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, nawet wtedy, gdy przy wymiarze kar jednostkowych sąd nie skorzystał z tego dobrodziejstwa, a nie sprzeciwiają się temu względy prewencyjne (tak w wyroku S.A. w Katowicach z dnia 08.03.2001 roku, II AKa 59/01, Prok.i Pr. 2002/3/21). Całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności, dotyczące osoby oskarżonego (tak w wyroku SN z dnia 29.04.1974 roku, II KR 27/74, LEX nr 21624).

Słuszność wymaga, by wydając wyrok łączny, wymierzając skazanemu karę bądź kary łączne nie brać ponownie pod uwagę okoliczności przyjętych jako przesłanki wymiaru kary w sprawach poprzednio prawomocnie osądzonych. Celowość karania, bez czego kara nie byłaby sprawiedliwa, uzasadnia uwzględnienie okoliczności zaszytych po wymierzeniu tych kar, a w tym przede wszystkim zachowania skazanego w trakcie ich wykonania.

Podnieść również należy, że przy wymiarze kary łącznej nie ma znaczenia stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, za które już wymierzono skazanemu kary. Pod uwagę należy brać przede wszystkim względy prewencji indywidualnej i ogólnej.

W przedmiotowej sprawie połączeniu podlegały kara łączna 8 miesięcy pozbawienia wolności, kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, kara 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz kara 3 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. oraz po przeliczeniu stosownie do art. 87 § 1 k.k. kary ograniczenia wolności na karę pozbawienia wolności wymiar kary łącznej mógłby oscylować w granicach **od 8 miesięcy pozbawienia wolności** (zasada absorpcji) **do 1 roku 1 miesiąca i 15 dni pozbawienia wolności** (zasada kumulacji).

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył L. C. (1) **karę łączną 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności** (punkt I sentencji wyroku łącznego).

W tym przypadku zdaniem Sądu celowym i koniecznym okazało się wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady asperacji. Należy bowiem wskazać, że Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania, zarówno zasady kumulacji, o które wnioskował oskarżyciel publiczny, jak też proponowanej przez obrońcę i skazanego zasady absorpcji. Warto wskazać w tym miejscu, że priorytetową zasadą orzekania kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem (w ten sposób Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 lipca 2000 r. - II AKa 171/00).

Przenosząc powyższe na grunt sprawy będącej przedmiotem niniejszego postępowania wskazać należy, że zdaniem Sądu nie ma podstaw do uznania sytuacji skazanego za wyjątkową na tyle, by za podstawę wymierzenia mu kary łącznej przyjąć zasadę absorpcji lub kumulacji. Odnośnie kwestii zastosowania zasady absorpcji w stosunku do L. C. (1) powtórzyć należy przywołany w treści wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 08.03.2001 roku (II AKa 59/01, Prok. i Pr. 2002/3/21) pogląd, w myśl którego zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem

działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste. Nie ulega wątpliwości Sądu, że w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania, nie zostały spełnione wszystkie z powyższych przesłanek.

Wprawdzie jedynie część przestępstw, za które L. C. (1) został skazany należało do tego samego rodzaju, to jest do grupy przestępstw przeciwko mieniu. Niezależnie od powyższego skazany popełnił jednak przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów oraz przeciwko wolności.

Sąd Rejonowy nie dopatrył się również żadnych okoliczności świadczących o tym, że czyny popełnione przez L. C. (1), będące podstawą jego skazania w wyrokach podlegających łączeniu zostały objęte jednym planem działania. Wręcz przeciwnie przestępstwa te nie miały ze sobą żadnego związku.

Również miejsca popełnienia wyżej opisanych czynów różniły się od siebie, a odległość czasowa pomiędzy nimi była znaczna. Nie można zatem mówić o bliskim związku miejscowym i czasowym.

Z powyższych względów zastosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej byłoby nieuzasadnione.

Jednocześnie Sąd nie przychylił się do wniosku Prokuratora o zastosowanie zasady kumulacji przy określeniu wymiaru kary łącznej orzeczonej wobec skazanego. Jak wskazano powyżej stosowanie zasady absorpcji lub kumulacji powinno mieć charakter wyjątkowy i powinno mieć miejsce wyłącznie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach

W ocenie Sądu sytuacja skazanego nie jest na tyle wyjątkowa aby kara orzeczona w wyroku łącznym stanowiła sumę kar orzeczonych wyrokami podlegającymi łączeniu. Jak powyżej wskazano Sąd nie dopatrył się okoliczności, zgodnie z którymi zasadne byłoby zastosowanie w stosunku do niego zasady pełnej absorpcji. Podkreślenia wymaga jednak fakt, że jakkolwiek związek pomiędzy przestępstwami, za których popełnienie L. C. (1) został skazany nie był na tyle ścisły by uzasadniał powyższą zasadę, to trudno również uznać, że zasadne byłoby stosowanie zasady kumulacji. Warto bowiem w tym miejscu powołać się na wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 18 grudnia 2013 roku (IV Ka 1046/13), w którego treści Sąd wskazał, że wymiar kary łącznej na zasadzie kumulacji (prostego sumowania) także powinien należeć do wyjątków. Kumulacja kar stanowi bowiem dolegliwość, która z reguły przekraczać będzie cele resocjalizacyjne.

Przytoczona powyżej okoliczność, tj. cele związane z resocjalizacją skazanego również miały istotny wpływ na wybór metody wymierzenia skazanemu kary łącznej.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy, przy wydawaniu wyroku łącznego Sąd zawsze powinien przeprowadzić dowód z aktualnej opinii o skazanym odbywającym karę pozbawienia wolności, po to, aby mieć orientację, jak przebiega proces jego resocjalizacji, co nie jest obojętne przy określaniu okresu kary łącznej pozbawienia wolności (por. wyrok SN z dn. 22.01.1991, IV KR 100/90, OSP 1992/6/137). Z uwagi na powyższe wymierzając skazanemu L. C. (1) przedmiotową karę łączną Sąd miał również na uwadze każdorazowo zachowanie skazanego po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami.

I tak, jak wynika z opinii zachowanie skazanego po skazaniu należy określić jako poprawne. Nie był on dotychczas karany dyscyplinarnie. Ze współosadzonymi ma relacje poprawne, nie prowokuje konfliktów. Nie uczestniczył również w zdarzeniach, i nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Jednocześnie skazany systematycznie korzysta z zajęć kulturalno – oświatowych i sportowych. Wreszcie nie deklaruje udziału w podkulturze przestępczej. Wykazuje do tego krytyczny stosunek do popełnionych przez siebie przestępstw. Jak wynika jednakże z jego oświadczenia złożonego na rozprawie, w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, zdarzyło mu się dokonać drobnych kradzieży.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu zachowanie L. C. (1) nie było na tyle negatywne, by przy wymiarze orzeczonej wobec niego kary łącznej zastosować najsurowszą zasadę jej wymiaru, tj. zasadę kumulacji.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Zgodnie z treścią art. 577 k.p.k. Sąd na poczet orzeczonej w pkt. I wyroku kary łącznej zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie V K 803/12 w dniach od 15.11.2015 r. do 24.06.2016 r., XIV K 52/15 w dniach od 20 do 21.01.2015r. i w sprawie XIV K 416/15 w dniu 18.09.2014r.

W pozostałych częściach Sąd pozostawił do odrębnego wykonania wyroki podlegające łączeniu (pkt. III sentencji wyroku).

Na podstawie art. 29 ust. 1 Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 5 Rozporządzeniem M. Spr. z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. U. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Zważywszy natomiast na fakt, że L. C. (1) obecnie przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego i wydatkami obciążył Skarb Państwa.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.